

[Jørgen Jensen]

i gennem den herværende vesttyske ambassadørs udtalelser til et dansk blad. Det fremgår deraf, at Vesttyskland erkender, at det har en gæld, at der er tale om en gæld, som Vesttyskland er i stand til at betale, og at det alene er kreditorlandenes tilbageholdenhed, der forhindrer Vesttyskland i at betale den.

Denne polemik, man altså har været med til at skabe fra vesttysk side, er årsagen til, at vi rejser spørgsmålet igen.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Det spørgsmål, hr. Jørgen Jensen rejser, har ganske rigtigt været rejst mange, mange gange, og der er også givet ganske entydige svar, således at jeg kunne nøjes med at henvise til, hvad der er svaret på det spørgsmål nu flere gange. I januar 1977 besvarede jeg et tilsvarende spørgsmål, og mit svar var dengang nej; det vil sige, vi mener ikke, der er noget grundlag for at rejse en sag af den art.

Som hr. Jørgen Jensen formentlig ved, anmeldte Danmark i sin tid et erstatningskrav, som udgjorde 0,25 pct. af de samlede tyske erstatninger, altså en forsvindende del af det samlede krav, som en lang række lande kunne siges at have. Jeg sagde derfor i mit svar, at det var regeringens faste overbevisning, at det ikke kan tilkomme Danmark at tage et initiativ til at søge at samle de mange lande, som har anmeldt erstatningskrav mod Tyskland. Jeg minder om, at Danmark ikke isoleret kan rejse noget krav, for vi har folkeretligt bundet os til kun at gøre det, hvis det skal gøres, sammen med de øvrige kreditorlande.

Regeringens opfattelse er uændret. Det åbne brev fra den tyske ambassadør, som spørgeren henviser til i begrundelsen, indeholder jo kun en henvisning til, hvad jeg tidligere har svaret her i tinget. Det stillede spørgsmål kan derfor stadig besvares med et ganske klart nej.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg skal takke for svaret, selv om jeg ikke er enig i den konklusion, regeringen drager. Det er min opfattelse, at man i det spørgsmål egentlig havde to muligheder: enten at være så hæderlig og ærlig, at man sagde helt klart og tydeligt både til det danske og til det tyske folk: tidspunktet er sådan set forpasset, der kan ikke gøres noget ved det. Den anden

mulighed var, at vi pressede på for at få en afgørelse. Jeg mener i hvert fald, at når Vesttyskland selv gennem sin ambassadør blander sig i den debat i Danmark, er det ikke tilrådeligt at lade disse udtalelser stå ubesvarede. Det er efter min mening ikke alene en politisk tåbelighed at gøre det, det er også en hån mod de danske arbejdere, som må affinde sig med indgreb med henvisning til den store gæld, vi har til udlandet, og som også på grund af vores handelsunderskud over for Vesttyskland må betale deres store tiende til storkapitalen i Vesttyskland. På denne baggrund kan vi efter min mening ikke tillade, at Vesttyskland gennem en ambassadør deltager i den debat i Danmark og gør det på en sådan måde, at der helt klart lægges op til, at det er os, der ikke gør noget for at få de penge hjem.

Jeg er derfor ikke tilfreds med svaret. Det er rigtigt, at spørgsmålet har været rejst gentagne gange, men hvis Vesttyskland ikke viser tilbageholdenhed i den debat, er det rimeligt at rejse det igen.

I den aftale, som blev truffet i 1953, og som jeg allerede har henvist til, står der udtrykkelig, at man skal vise en vis tilbageholdenhed af hensyn til Vesttysklands økonomi. Der står direkte, at man skal tage hensyn til, at de vesttyske valutaeserver ikke udtømmes. Ja men det er afgjort ikke aktuelt i dag, og derfor mener jeg, at selv om Danmarks krav over for Vesttyskland kun er 0,25 pct. af det samlede krav, er det rimeligt, at vi i hvert fald sikrer os, at den debat ikke holdes i live på en så negativ måde, som det er sket bl.a. ved ambassadørens indlæg i et dansk blad.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Hr. Jørgen Jensen mente, at vi måske skulle svare på det spørgsmål, om tidspunktet var forpasset, og det vil jeg så svare på nu. Ja, jeg synes, tidspunktet er forpasset. På det tidspunkt, hvor dette problem måske kunne have en vis aktualitet, var det en almindelig opfattelse hos de lande, som havde lidt under den krig, der fandt sted 1939-1945, at man trods alt ikke skulle gøre det sværere for Tyskland at blive rejst igen. Sagen er den, at der er lande, der har lidt uendelig meget mere, end Danmark har. Jeg skal ikke underkende de lidelser, som blev påført Danmark under besættelsen, men de er ikke for